

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 29 серпня 1987 року

№ 104 (3923).

Ціна 2 коп.

ІХ ВСЕСОЮЗНОМУ ЗЛЬОТУ ПІОНЕРІВ В «АРТЕКУ»

Дорогі діти! Шановні гості зльоту!

Товариші юні делегати! Я радий вітати вас саме так. Делегат — звання дуже високе. За кожним стоять сотні, тисячі товаришів по організації, які обирали і направляли вас на зліт, виявляючи тим самим вам, своїм посланцям, повагу і довіру.

А коли так, значить, у мене є чудова можливість через вас звернутися до всіх піонерів країни.

Така розмова зараз дуже важлива.

Вступаючи в ряди своєї організації, ви даєте урочисту обіцянку на вірність Леніну, партії. Вдумаємося у її зміст.

Партія завжди радиться з Леніном, будує свою політику і практичну роботу на основі ленінських думок і планів. Для нас, комуністів, важливою є порада Леніна і в тому, як будувати власне життя, як ставитися до справи, до людей. І коли ви стаєте піонерами, ви робите перший серйозний крок до того, щоб почати осягати Леніна. Його життя, боротьбу. Ви відкриваєте для себе сторінки справді героїчні, пов'язані з сміливим ризиком, відвагою, мужністю. І величезною працею. Поступово ви почнете вивчати ленінські роботи, його думки про соціалістичну революцію, про необхідність знань, справжньої освіченості, культури. Про любов до Батьківщини і безмежне ставлення до ми-

нулого. Про людяність, товариськість, скромність, доброту. Про інтернаціоналізм, повагу до інших народів, співробітництво з ними. Про соціалізм, що розвивається, про майбутнє людини і людства.

Партія дуже надіється, що ви пройметеся цими думками, і їм завжди відповідатимуть ваші конкретні справи і вчинки.

Ідеї Леніна лягли в основу побудови соціалістичного суспільства, в якому ми тепер живемо. Додержуватися сьогодні слова і діла Леніна — значить насамперед утверджувати соціалізм. Тому я хотів би сказати вам про те, що тепер, у наші дні є головним у житті партії, всього народу: про перебудову. Перебудувати життя на краще, щоб у наших ділах було більше ленінізму, більше соціалізму — ось до чого закликає партія, і ми віримо, що ви станете юними бійцями за перебудову.

Думаю, сьогодні кожному з вас, діти, важливо розуміти, що стоїть за цими словами. Перебудова — продовження справи Жовтня. Революція продовжується! Фронт перебудови проходить всюди, де працюють радянські люди, в тому числі — і через школи, через піонерську організацію. Значить, і вам, піонерам, треба всім разом і кожному окремо серйозно замислитися: а чи все ви робите, як можете, чи на повну силу навчаєтеся і працюєте?

Перебудуватися доведеться багато в чому. Сміливіше беріться за справжні, корисні справи, за те, чого ще ніхто не пробував. І дійте енергійно, наполегливо. Ми в вас віримо і сподіваємося, що росте нове покоління справжніх борців за соціалізм і комунізм.

Бути борцем за справу перебудови — значить насамперед особистим прикладом утверджувати ті норми життя, той стиль у навчанні, у праці, до якого закликає партія. Не лишати поза увагою жодної ділянки, де й вам, дітям, під силу добитися змін на краще: у школі, в якій вчитеся, у дворах і будинках, де живете, у місті і селі, де ростете. Багато можете ви зробити і для утвердження людяності, ширості у стосунках з товаришами, з земляками — односельцями, літніми людьми, ветеранами праці і війни, дітьми з дитячих будинків-інтернатів.

Треба, щоб ви вміли поборотися і за права власної організації, налагоджували дійове самоврядування, сміливіше виносили колективне судження щодо будь-яких питань свого піонерського життя. Так ви на ділі вчитиметесь жити і працювати в умовах соціалістичної демократії, яка у нас дедалі більше розширюється.

Дорогі діти, юні делегати! Разом з усією країною піонерська організація йде назустріч ювілею Батьків-

щини — 70-річчю Жовтня. Ми, комуністи, хочемо бачити вас справжніми спадкоємцями завойовань революції. Хай це покаже ваше ставлення до навчання, турбота про товаришів, про тих, хто слабший, ваше прагнення на користь людям, непримиренність до всього, що заважає будувати життя за нашими радянськими нормами. Хай вашим подарунком до 70-річчя Жовтня стане зміцнення рядів піонерської організації, її згуртованість з комсомолом, добра слава про ваші справи в кожному місті і селі, перемоги в навчанні, спорті, творчості!

Я хочу закликати вас, піонерів 80-х років, берегти і високо нести червоний піонерський прапор, що подібний до Червоного прапора Жовтня. Вивчати і берегти історію тих місць, імен та біографій, які пов'язані з Жовтнем, з будівництвом соціалізму, з боротьбою проти ворогів Радянської влади, із захистом Батьківщини. Зміцнювати наші інтернаціональні зв'язки, щоб ви, піонери, і ваші зарубіжні ровесники єдились і згуртовувались у спільних справах і хороших піснях, почували себе частиною величезного цілісного світу.

Нове суспільство будували і будують ваші батьки, діди і прадіди. Естафету від них приймуть комсомольці, а слідом за ними ви — нинішні піонери. І немає щасливішого і кращого шляху, ніж цей шлях боротьби за новий справедливий світ — для людини і ім'я людини.

Піонери! До боротьби за справу Комуністичної партії будьте готові!

М. ГОРБАЧОВ.

В обкомі ЛКСМУ України

На черговому засіданні бюро обкому ЛКСМУ розглянуто питання «Про стан інформаційної роботи в Гайворонському РК ЛКСМУ України». Відзначено послаблення контролю з боку бюро РК ЛКСМУ за роботою по організації інформаційної роботи. Виявлені недоліки пояснюються відсутністю системи, яка б дозволила формувати плани роботи райкому комсомолу по передачі інформації. Саме системність в інформаційній роботі призводить до «лихомапко» райкомі комсомолу по розв'язанню нагальних питань, вирішення яких випало з-під контролю, бо не було завчасно заплановане.

Прийнято до уваги те, що бюро Гайворонського райкому комсомолу суворо вказало керівнику секретарей Н. Пучку і оголосило сувору догану за відсутність ділового комсомольського організації РК ЛКСМУ А. Олійнику. Апарат Гайворонського райкому комсомолу зобов'язано звернути увагу на владу надходження і передачу достовірної інформації.

На засіданні бюро обкому ЛКСМУ розглянуто рад інших питань.

Бюро обкому комсомолу виробило план практичних заходів по втіленню в життя рішень червеного (1987 року) Пленуму ЦК КПРС.

Бюро обкому ЛКСМУ розглянуло також питання «Про стан інформаційної роботи в Гайворонському РК ЛКСМУ України». Відзначено послаблення контролю з боку бюро РК ЛКСМУ за роботою по організації інформаційної роботи. Виявлені недоліки пояснюються відсутністю системи, яка б дозволила формувати плани роботи райкому комсомолу по передачі інформації. Саме системність в інформаційній роботі призводить до «лихомапко» райкомі комсомолу по розв'язанню нагальних питань, вирішення яких випало з-під контролю, бо не було завчасно заплановане.

Прийнято до уваги те, що бюро Гайворонського райкому комсомолу суворо вказало керівнику секретарей Н. Пучку і оголосило сувору догану за відсутність ділового комсомольського організації РК ЛКСМУ А. Олійнику. Апарат Гайворонського райкому комсомолу зобов'язано звернути увагу на владу надходження і передачу достовірної інформації.

На засіданні бюро обкому ЛКСМУ розглянуто рад інших питань.

КЛУБ ДІЛОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

Чергова зустріч у «Клубі» — зі старшим тренером футбольної команди «Зірка» (Кіровоград) Гри-

горієм Андрійовичем ІЩЕНКОМ. Відверта розмова про занедбаний стан футбольного господарства

області, який прямо впливає на низьке місце команди у турнірній таблиці, безсумнівно, зацікавить читачів. Старший тренер «Зірки» прийшов до нашого «Клубу» з діловими пропозиціями по реорганізації футбольного чемпіонату Кіровоградщини, команди якого повинні

стати стабільними джерелами у підготовці надійних резервів «Зірки».

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Запрошуємо читачів готуватися до наступного засідання «Клубу ділових зустрічей».

Які зміни відбуваються сьогодні в системі профе-

сійно-технічної освіти? Чому так неохоче йдуть випускники шкіл у сільські СПТУ? Які училища в області найпопулярніші серед молоді і чому? Чи правда, що в СПТУ вступають лише «трієчники»? Проблема СПТУ номер один на сьогодні, це...

На ці та інші запитан-

ня, яких ми чекаємо від вас, шановні читачі, відповість начальник управління професійно-технічної освіти облвиконкому Микола Гаврилович ГАЙДАКА.

Заняття надсилайте на адресу редакції з поштою «Клуб ділових зустрічей».

Завтра — День шахтаря

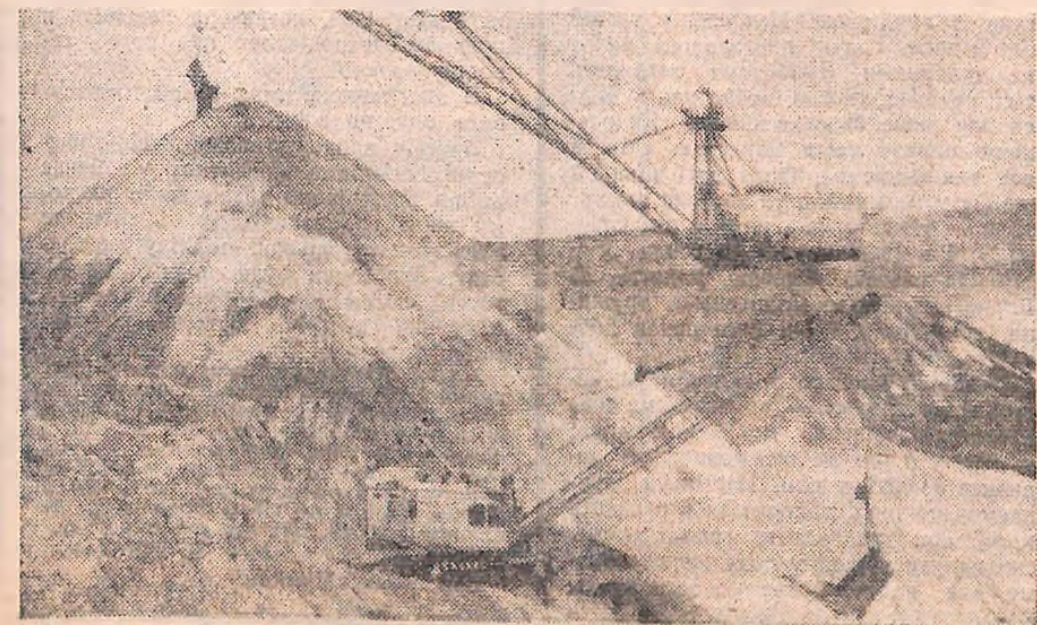
Розріз «Балахівський» — один з кращих у виробничому об'єднанні «Олександрівський». У I кварталі цього року його інтенсивні вибори першості до Міністерства вугільної промисловості. Добре йдуть

справи на ділянці № 1 розрізу. План семи місяців тут перевиконали на 32,3 процента. Бисоною залишається і продуктивність праці. Машиніст екскаватора Олег Хомич працює разом з батьком, Володимиром

Даниловичем. У січні Олега прийняли кандидатом у члени КПРС. Хлопець виправдовує довіру комуністів. Його портрет занесено на районну Дошну «Молодий гвардієць п'ятиріччя».

На знімках: машиніст екскаватора Олег ХОМИЧ; йде відкритий видобуток вугілля.

Фото І. ЯКОВЕНКА.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ

■ ЯКА КОРИСТЬ ВІД ЗУСТРІЧЕЙ ЖУРНАЛІСТІВ «МК» ЗІ СВОЇМИ ЧИТАЧАМИ? ПОТАТКИ ІЗ БЕСІДИ НАШОГО КОРЕСПОНДЕНТА З ПРЕДСТАВНИКАМИ ГОЛОВАНІВСЬКОЇ МОЛОДІ — 2 СТОР.

■ ВОІН ПОВЕРНУВ СЯ ЗІ СЛУЖБИ: ЯКО ДАЛІ? ЧИ БАГАТО ДЛЯ ТАКОГО ВИБОРУ ВАЖИТЬ ТЕ, ЩО ВІН ВИКОНУВАВ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНІ ОБОВ'ЯЗКИ В ДРАГОСЛАВНОМУ КОРЕСПОНДЕНЦІ НАШОЇ ТЕМИ З ВІЛЬ ШАНСЬКОГО РАЙОНУ — 2 СТОР.

■ ТРИВАЄ ФОТОКОНКУРС ДЛЯ ЧИТАЧІВ «МОЛОДІЖНИ» — 3 СТОР.

«А ЗВІДКИ ВЗЯВСЯ ТОЙ ТОКСИКОМАН?»

Кожних два тижні журналісти редакції «Молодого комунара» збираються на чергову летучку, де обговорюють газетні матеріали останнього часу, оцінюють їх, намічають плани майбутніх публікацій. Щоб тримати руку на пульсі читача, інтересу, газетарам обов'язково слід бути в курсі вимог передплатників. Тому редакція направила свого кореспондента в Голованівськ, щоб провести там летучку з читачами. У ній взяли участь: працівники райспілки Нагалія БАБЕНКО, секретар комітету комсомолу райвідділу внутрішніх справ Михайло ВОРОБЕЙ, працівники районо Світлана ГЛУХОВСЬКА, секретар комітету комсомолу райвиконкому Оксана ЗАДОРЖИНИЙ, працівники районного будинку культури Євгенія КОВАЛЕНКО, інструктор по ДНД Володимир КОРЕНЬ, секретар РК ЛКСМУ Владислав ОСАДЧУН, завізав райкомом комсомолу Василь СМАЖЕНКО.

КОР.: Що ми згодом змогли максимально врахувати всі потреби газетної інформації, давати одразу говорити про те, чого «Молодий комунар» не вистачає...

— Ви часто дорікаєте нашої молоді, що вона тинькується до західної музики, не знаючи рідної, тої, Я знаю, чому так трапляється. Бо основна музична «освіта» закінчується для дітей... у дитсадку. А що в школі? Вивчають там пісню до збору загону, проспівують. А хто її написав? Що в того композитора є в доробку? Які музичні твори

увійшли в скарбницю світової культури? Школа в цьому плані дає дуже мало. То ви допоможіть. Вмійте розповідати про життєвий і творчий шлях наших композиторів, зо-крема, дитячих. І не тільки відомих усім, а й про місцевих.

— Ви друкуєте тексти нових пісень, це добре. Але учасників художньої самодіяльності цікавлять і пісні минулих років, а також українські народні. Допоможіть їм.

— На Побузькому нікелевому заводі буквально

зачитали номер із судовим нарисом про лікаря...

КОР.: Іх у нас цього року було два — «Золотий зуб» і «Набінет фотолібітеля».

— Усі подібні статті на темі моралі завжди цікавлять читача. Однак... Розкажіть ви про злочинства, повільно, паркомана, а часто все виходить якось описово й поверхово. Читач же хоче знати, як ці люди самі оцінюють поведінку, чому дійшли до такого, як ми всі — міліції, громадськості, комсомолу — повинні за них боротися. Напишіть, кому і як вдалося поставити людину, що скинула на правильний шлях. Того ж токенмана, при-міром.

— Мало пишете про досвід народних само-діальних колективів області. Та й про професіоналів котілося б знати більше, зокрема, про театр імені Кривиницького.

— Коли розкриваєш га-

зету, завжди хочеться щось почитати про свій район...

— Газета обходить питання реформи школи. Покажіть на конкретних прикладах, яка це стра-на річ — формалізм у ви-хованні. Через нього ви-ходять зі школи сухі практицисти, позбавлені емоцій. Покажіть досвід учителів-новаторів. Роз-повідайте про шефство над школою — справжнє і для «галочки».

— Підкажіть тему для статті: напишіть про МЖК.

КОР.: Писали. Не раз — про міроградський, і ось зовсім недавно про олек-сандрийський.

— А ви про районний напишіть. Про те, як на-в'язують «ініціативу» про його спорудження, коли немає матеріальної бази. Оп у Голованівську одні шабашники все будують. Тож навіть при наявності коштів МЖК у невеликих районах неадекватні.

— Або ще «ініціати-ва» — культурно-спортив-ні комплекси на селі. Це ж фікція. Іх там нема з чого робити. Чи, може, де-які діють ефектно-во? Напишіть про це.

КОР.: Чималий інте-рес, судячи з пошти, ви-ликає «Клуб молоді

«Мі». Ваші пропозиції щодо його поліпшення?

— Не пишьте надто уза-гальнених статей. У кож-ній мають бути сюжет і конкретні приклади.

— Глибше аналізуйте статистику й причини розлучень.

КОР.: А що скажете про боротьбу з пияцтвом?

— Скажемо, що в дру-гій половині дня в двох райцентрівських кафе не поїси — корми за пивом сгортає.

КОР.: Вірю, сама ба-чила. В одному з кафе міцніші від пива напої на полицях є. Отже, варто писати про згорання продажу спиртного?

— У відповідь на це чутки: не буде пивної ви-ручки, ні з чого зарплату платити... Або що само-гону більше варять, цук-ру в магазині не доку-пили. Треба боротися не тільки зі спиртним, а й з пияцтвом. Писати про те, що міліція їх ще мало забирає. А де наші това-риства тверезості, чим вони займаються?

— Пишіть щопомалу про спорт. І про «Зірку», і про колективи фізкуль-тури. Чого я про коман-ду «Радист» довідуюся з «Молоді України», а не з «Молодого комунара»?

— І намагайтесь не да-вати застарілої інформа-

ЧИТАЦЬКА ЛЕТУЧКА «МК»

ції. Колишній вийшла стат-тя, що стадіон занедба-ний, а ми його на той час уже реконструювали...

— Хороша у вас колон-ка «Дивно? Цікаво? Вєр-лоз?», тільки хотілося б її частіше в газеті бачити.

КОР.: Іноді читачі в листах просять давати більше зарубіжної інфор-мації. У вас теж таке ба-жання?

— Ні. Про те, що ро-битися за кордоном, ми дізнаємося з центральних газет, із радіо та телеве-редях. А в області газеті хочемо читати про міське життя. Ну, й звичайно, про зв'язки нашої області з Тобульським округом Болгарії.

КОР.: Деякі з ваших пропозицій зможемо реалі-зувати досить скоро. Про-симо і вас бути нашими помічниками: пишіть нам і про досвід, і про пробле-ми, і посприятиме не бійтеся. Ми скористаємося вашими сигналами й пові-домленнями. Аде погля-те в газету — більша част-тина її публікацій нале-жить позаштатним авто-рам чи зроблена за їхні-ми листами.

Летучку веде
Н. ДАНИЛЕНКО.

сміт Голованівськ.

ПРЕМ'ЄРА РУБРИКИ

3 УСТРІЧ уже почалася, і гомін у за-лі стих.

Вони часто збирались групами, але, щоб ось так, з усього району — впер-ше. Та й то ж не всі. 33 солдати повернулися із афганської землі в рідний Вільшанський район, а на зустріч при-було лише 25. Давноли зранку з кол-госпу: одного нагальні сімейні клопо-ти не пускають, другий у далекому рейсі, третій... Не секрет, що дехто, прикриваючись важливою причиною, залишив хлопців вдома — жива за-кінчуються, а підмінити ніким. Хо-четься їх зрозуміти, а не можна: така зустріч проводиться вперше.

Галина глянула за вікно: день стояв похмурий, теплий — сонце відбилося височенно, але не видно його у вік-но, тільки підвіконня та підлогу проте-лило жовтими плямами. Дав-но не видавалися такі дні. Подумалося: усе дощі та дощі, поволохматили хліба разом з вітром — третій тиждень ніяк із жнивами не впоратися.

Багато хто з хлопців в залі, та що там — їх більшість, збирають врожай. І не проминуть, звичайно, сказати тут про те, як їм живуватися, які трудно-щі в роботі.

До зустрічі члени бюро райкому партії, райвиконкому, райкому комсо-молу зі збільшенням в запас війнами Радянської Армії, які виконували ін-тернаціональний обов'язок, в Афгані-стані, Галина Шалапко готувалась по-думки. Багато хотілось сказати, було до. З кожним війном-інтернаціоналі-стом майже за чотири роки вона по-знайомилась особисто, цікавилась дум-ками, планами, вислуховувала їхні по-ради й претензії, допомагала, коли треба було... Не сама лише, зрозуміло, — райком комсомолу в цілому. Гово-рити було про що, чимало встигли зро-бити, але ще більше — в завтрашньо-му дні. Про це й каже.

За трибуну вийшов Андрій Уланов-ський. Усміхнувшись до товаришів, не-сміливо заговорив:

— Два роки служив у Афганістані, з початку вісімдесятих. Більше чоти-рьох років минуло звідтоді, але таке не забувається... В автобазі я служив. Охороняли автоколонну від нападів душманів. Служба, можна сказати, на колесах. Всього було, хлопці знають, і додому повернувся — знов за кер-мом сів. В автопарку ремонтно-тран-спортного підприємства працюю. Які в нас проблеми? Запчастин немає, ре-зини... Ось вже осінь підступає, скоро буряки будем вивозити з полів, а шип-ли «літє»...

На зустрічі домовились поділитись спогадами про армійську службу, дос-відом шістдесятних трудових буднів, гово-рити відверто про те, що сьогодні хви-лює, які претензії, побажання хочеться висловити.

«Супно виступив Андрій, — подума-ла Галина. — Хоча має чим похвали-тись. Одна те, що торік посени най-більше в районі перевіз цунових бу-ряків і був за це нагороджений вимпе-лом ЦК комсомолу України. Його порт-рет на Дошці пошани. Усміхнений, ба-дьорий. Дружина його янесь ширю призначалась їду на роботу поза До-шку пошани, обов'язково глну на чоло-віка — і працювати хочеться...»

Серед тих, хто служив в Афганіста-ні, таких чимало. Янесь виходить, і це, мабуть, закономірність, що на мирному фронті про них говорять гарні слова. Корибейник Микола нагороджений

знаком ЦК комсомолу України, агро-номи з колгоспу «Аврора» брати Іван та Микола Бурдуки в пошані, торік серед літа своїм секретарем комсо-мольці колгоспу імені Зайковського обрали Павла Спирidonова, закінчив там життя... А ось він і виходить за трибуну: ставний, вигорілого на сонці чуба поправляє, медаль «За бойові заслуги» подзвенює на ланцані під-жака.

— Скажу, що думаю, — сказав твер-до і паче гору з пліч скинув.

Розказував, як відкривав для себе знайому ділі лише з глобуса країну. Як скріплюється дружба у важких по-ходах і боях.

І чекала Галина розповіді про сьо-годнішні непорозуміння комітету комсо-молу колгоспу з правліннями. Але Павло чогось сказав лише, що довго

тільки в колгоспі на обліку майже сім десятиків!

Чому Спирidonов про це не сказав? Хай би знав і в райкомі партії, і в райвиконкомі.

Пішов Павло від трибуни, а в Галині ще довго трималося в душі почуття невдоволення. Найближчим часом тре-ба буде навідатись у Добрянку.

Першому секретареві райкому комсо-молу часто доводиться втручатися у господарські справи, сімейні, особисті. Скільки їх збиралося! Добре, що і працівники райкому — одностудії, і члени всього комітету відгукуються на перший погляд.

Погляд зупинився на Борисові Ли-соконов. Він сидів у першому ряду,

АФГАНСЬКИЙ ГАРТ

не давали в господарстві машини. Пав-лові Савеніну, військовий-інтернаціоналіст, що нарешті він їде. І пішов у зал.

Мало сказав з того, що думав, мало. Добрянку — одне з найбільших сіл у районі, п'ять своїх синів послало до-помагати захищати свободу афгансько-му народу. Найбільше-молоді в Доб-рянці. Пожвавилось і життя комсо-мольське в селі, коли ватажком обрали Спирidonова: і вечори відпочинку в клубі, і спортівні змагання, і проводи-зими... Але ж і пробаєм не менше. Ви-рішили комсомольці танцювальний спорудити, обговорили проект його, інженер-будівельник Наталя Бондар вже й креслення зробила. Призначили суботники й пішли з ними пропози-ціями до тодішнього голови колгоспу: дайте матеріалів. «Нема, — сказав по-хмуро Масленко. — Асфальту нема, лісу нема... І більше й не захотів го-ворити. Лежить проект у шухляді, чекає кращих часів.

А з естрадою хіба краще? Нову апаратуру мав клуб колись, та вкра-ли. Коли знайшли, вона вже негодя-цюю стала. Як повернувся Павло з армії — організував ансамбль із бра-том, проте, звідколи пішов від них художній керівник... Чого ж не болить голова у завідуючого клубом? Дово-диться проводити комсомольські су-ботники, щоб заробити грошей на му-зичні інструменти, бо клуб коштів не обіцяє, а до колгоспу нічого погикати-ся й при новому голові правління. Та що там про дозвіл говорити, коли все робиться абияк. Набудував, наприклад, колгосп будиночок для молодих сі-мей, але ж які ці будинки? Перед вхо-дженням треба добрих рук докласти: то стеля протікає, то підлога гниє... Та й взагалі ставлення правління колгоспу до комсомольців — ніяке, щоб не ска-зати гостріше. А самих комсомольців

уважно слухав товаришів, і очі його сяяли добротою. Зараз, коли дивився на цього усміхненого, сповненого жит-тедайного світла симпатичного юнака, важко повірити, що був той перший день зустрічі.

Вона тепер не соромиться признати-ся собі, як баяно переступала вперше поріг Борисової хати у Вісяниках. Як підступилася до ліжка, на якому неру-хомо лежав молодий хлопчина, очо-рашній солдат. Він підірвався на душ-манській міні, і життя його трималося на волосині. Лікарі в стільці вселяли надію, а ще дужче — комсомольці-зем-ляки. Після Галинних відвідин зачасти-ли вони до гостиниці і такої спраглої на підтримку і співкування Борисової господині. Приходили, приїжджали війни. Інтернаціоналісти, члени райкому комсо-молу — і обов'язково з порадами, з ліжками, з тренажерами... Встановили телефон у Борисовій хаті (зв'язки із кипучим життям), підвели до подвір'я асфальтну для машини, яка чекала на хазяїна...

Сьогодні на цю зустріч Борис при-їхав із дружиною. Недавно, у травні одружився. Галині пригадалось, як за невідкладними турботами загаялась тієї неділі і змогла добратись у Ві-сяники лише близько півночі. Як роз-відала одразу мама Борисова: «Ми ж вас так чекаємо... Он і досі молодій ще фату не знімали та косу не розплі-тали — гляньте, яка вона в нас сла-ва...». І в Галині тоді до горла під-ступили слези. Слезини радості. А Борис сидів коло молоденької дружи-ни, посміхався, і очі його сяяли доб-роготою...

Молодий хлопець з орденем чи ме-даллю на грудях — до цього ми вже звикли. Настільки, що й забуваємо: кожному з них не раз доводилось ди-витися смерті в вічі. Настільки забу-ваємо, що іноді доводиться втручатись пресі, аби розбудити громадськість, сколихнути застояну воду бюрократи-зму, для якого бувають із застарілою

документа стоїть вище від людського життя.

Вільшанському райкомові комсомолу не раз приходилось стинаєти із поді-ями буквоїдами. Хіба давно апелюва-ли аж до обласних інстанцій, аби од-ного із братів Бурдуки поставити на квартирний облік у селищі? Бо ж ніль-ка тижнів переговори на місці зами-налися на одному: законодавством не передбачено...

Слово надали першому секретареві райкому комсомолу Галині Шалапко:

— Насамперед хочу подякувати всім за те, що так охоче допомагаєте рай-комові комсомолу у військово-патрі-отичному вихованні молоді. Мабуть, жоден захід не провадиться без вашої участі. Знаю вас як хороших синів, добрих чоловіків і батьків. Інакше со-бі й не уявляю війна-інтернаціоналіста. Багато ви вже зробили, але багато ми ще й чекаємо від вас. Я радилась з вами, з членами райкому, тому моя пропозиція не буде новою: пропо-ную взяти шефство над «важкими» підлітками. Іх у районі трохи більше двадцяти, і всі вони, скажу без пере-більшення, чекають вас... Павло Спир-idonов підтвердить мої слова.

Галина перервала свій виступ, наче щось обдумувала. Пригадалось, як зов-сім недавно завела в кабінет, де вже сиділи члени райкому, тренер футболь-ної команди і секретар добрянської комсомолки, хлопчина з отих самих — «важких». Розпитували його про все. І хоч відповідав неохоче, та спідлоба позирал на Спирidonова, басував на блискучий його медаль, і ноли Галина запитала, чи хотів би мати собі настав-ника, уже прямо й з надією подивився Павлові в очі.

А скільки їх, розхристаних, розку-маних гасів вечорами на мопедах по Вільшанці! До півночі й за північ ре-вуть мопедики, людям спативажа-ють. Чом би не створити для хлопча-ків клуб мопедистів? Тим більше, що серед війни-інтернаціоналістів чимало мають шоферські права.

Ще одне важливе питання. — Га-лина серйозним поглядом окинула зал. — Може й не треба було й про це вести розмову в такий урочистий день, але в пору гласності зм'якшити теж би було непомірним гріхом. Я ось про що: не називаючи прізвищ скажу, що деякі війни-інтернаціоналі-сти дозволяють собі розслабитись до того, що потрапляють у медпункт. Не уявляю, якими очима дивити-меться молодіше покоління на того, кого ще вчора, позавчора ставили в приклад, розповідали про його ге-роїчну долю...

В залі запада тиша. А дехто мов-вато опустив очі...

Зустріч продовжувалась. На час-ленні запитання звільнених у запас війни відповідали члени бюро райко-му партії, райвиконкому, працівники військового комітету, лікарні, відділу соца-безу. Запитання були різні: цікаві, гострі, полемічні. Не було байдужих. Учасники зустрічі шукали спільної мови.

І вже під ніч, коли обрали раду війни-інтернаціоналістів, провели пер-ше організаційне засідання, домови-лись про строки наступних зібрань і обговорили найближчі плани. Галина подумала, що досі контакти райкому комсомолу з військами, які служили в Афганістані, були лише предлою до великої роботи. Що все ще попереду.

В. БОНДАР.

Вільшанський район.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

БЕЗ АРХІСУЧАСНОСТІ
І ЕКСТРАВАГАНТНОСТІ

Нова збірка поезій «Стремено» нашого земляка, лауреата республіканської комсомольської премії імені М. Островського Дмитра Іванова — це ніби продовження (від двох попередніх книг поета) схвальної, підчас відверто тривожної розмови про людські долі, проблеми нашого сьогодення і ятрачі спомини про повоєнні роки. Власне, цій темі Дмитро Іванов залишається вірним і в своїй останній книзі. Варто лише назвати такі вірші, як «День пам'яті», «Катерина», «Мати», «Солдатська вдова» та інші.

До речі, автор сам у поезії «Мені сказали друзі вірні», де йдеться про закид «друзів вірних» на адресу поета, що він надто вже експлуатує «трагічну» тему, Д. Іванов говорить прямо:

Давно я перейшов біду,
Сирітство,
Злидні,
підлість,
щастя,
А пам'яті — не перейду.

Саме вона, ця гірка й суворая пам'ять, пронизує більшість поезій «Стремена», від якої стає щемно на серці і яка не може полишити байдужим жодного читача. Дмитро Іванов — співець звичайних сільських буднів, безмежних степів рідної Кіровоградщини і безсонних материнських ночей. Хочеться наголосити, що тема материнства проходить лейтмотивом через усі його збірки. І особливо це стосується останньої, яка не даремно саме «Стремено» поет присвятив своїй матері. Ось як він широко звертається до найдорожчої і найріднішої у світі людини:

Мамо, літ зростали
щемні мити,
Та в незгодний
тривий глуші
На зумила й трохи
потемніти
Чиста пісня Вашої душі.

Мабуть, небагато зараз на Україні знайдеться поетів, які б так майстерно володіли сюжетним віршем, як Іванов. Куди простіше римувати абстрактні замальовки, навіть роздуми чи

плакатне кредо (за останні роки в нашій пресі їх з'явилося, як чортополоху на занедбаному полі), а ось вести відверту, схвильовану оповідь про конкретних людей, їхні долі — вдається лише справжньому таланту. А він, як відомо, народжується з гніву і любові вразливої душі.

Переповідати поезії Іванова (окрім з них він називає новелами) неможливо. Це все одно, що на каркасі арматури пояснювати, що таке скульптура. І справа тут не в незвичайності композиції, каскаді перепетій, дивовижних кульмінацій тощо. Річ у тому, що мова віршів Д. Іванова надзвичайно образна, багатолексична і самобутня. Втім, у справжній поезії інакше і бути не повинно.

У той же час хотілось би відзначити і той факт, що поет не захоплюється екстравагантними метафорами, архісучасними римами (хоч рими в нього здебільшого асонансні) і псевдोनаторською формою. Вірші здебільшого написані класичним розміром, почасти використані традиційні чотирирядкові строфи — катрени. І все ж Д. Іванов — поет сучасний: радіє і смутиться нашими радощами і нашими тривогами, чітко тримає руку на пульсі тривожного і складного часу двадцятого сторіччя. У вірші «Заклинання моєї матері» він говорить:

І себе віддаю,
щоб велично
Ти стоїш
на землі
й серед зір.
Воцарись же над світом
навічно.
Да святиться
ім'я твоє — мир!

Саме цими рядками поета-земляка про найсвятіше, що зараз є для всіх людей планети, і хочеться закінчити свій відгук про збірку «Стремено». Вона — ще одна сходинка до запевни вершини красного слова. І її Дмитро Іванов подолав з успіхом.

А. ШПАК,
м. Кіровоград.

ФОТОКОНКУРС «МК»

Ті горішки — непрості...

Фото Л. МАКСИМОВА.

КЛУБ ДІЛОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

— Григорію Андрійовичу, очолювана вами футбольна команда нині переживає чи не найважчі часи у своїй історії. Болілики цікавить стан справ у футболі Кіровоградщини, який останнім часом майже не дає резервів для «Зірки».

— Відомому спортивному журналісту Валерію Винокурову належить вислів: «Масовий футбол — це притоки річки на ім'я Клас». Продовжуючи цю думку, скажу, що команда майстрів з будь-якого виду спорту зможе радувати своїх прихильників лише за умови, що ці притоки будуть повноводними. Мені довелося зустрічатися з різними сгавленням до футболу, з організацією цього виду спорту в інших місцях. Найбільш стабільні колективи мають ті області, де чемпіонати розігруються у клубному залу за віковими групами. Тобто, коли колектив фізкультури, крім основного складу, має ще й дитячу, юнацьку і молодіжну команди, які розігрують свої чемпіонати. На Кіровоградщині натовість чемпіонат області розігрують дорослі, і лише в другому колі до них приєднуються молодіжні складі, створені за ходом першості. Але ж юнацький футбол повинен розвиватися постійно, стабільно. І тому керівники обласного та міського спорткомітетів, а також обласній федерації футболу варто, мабуть, переглянути регламент розіграшу першості Кіровоградщини та обласного центру з футболу серед команд колективів фізкультури із залученням до них юних футболістів.

ПЕРЕТНУТИ
СМУГУ НЕВДАЧ...

На запитання читачів і кореспондента нашої газети відповідає старший тренер кіровоградської футбольної команди «Зірка» Г. А. ІЩЕНКО.

— «Які труднощі відчуваєте ви при комплектуванні команди місцевими гравцями?» — це питання адресує нам О. Балан з Кіровограда.

— Завжди дотримувався думки, що в «Зірці» повинні грати місцеві таланти. Протягом нинішнього сезону нам довелося перепробувати кількох молодих вихованців футболу області, а в «основі» залишилися лише двоє. Це Стацієв Боровський із футбольної школи Світловодська та Олександрієв Олександр Кадиченко. У чому ж справа? Головна проблема криється в розриві класу масового футболу та команди майстрів. Деякі із запрошених не мали можливості продемонструвати свого вміння через те, що губилися перед досвідом інших. «Зірці» просто необхідно мати дочірню команду в першості області або республіки. Хай вона «обкатує» найближчий резерв майстрів. На жаль, нині існує прикра відірваність футбольних колективів області від самої «Зірки».

— Тож, мабуть, і не випадково нинішнє місце «Зірки» в турнірній таблиці?

— Випадковим воно було в 1981 році, коли після кількох яскравих сезонів команда опинилася в нижній частині турнірної таблиці. Пішли з «Зірки» її ветерани О. Сміченко, брати Хролови, Ю. Касюк, В. Музичук, М. Порошин, А. Карпюк, а надійної заміни їм не знайшлося. Почалася тренерська чехарда. Кожен із нових керівників намагався зробити ставку на досвідчених гравців з інших міст, тобто шукати своє щастя далеко від Кіровограда. А більшість із «віковиків» уже догравала. Ось і комплектування напочатку сезону-87 мало не призвело до катастрофи. Більшість із запрошених не виправдало права одягати футболку «Зірки».

— Саме через це з команди було відраховано Латиша, Бережного та Сальникова?

— У кожного своя причина. Олександр Бережний виявився просто не готовим до участі в турнірі... другої ліги, хоча свого часу грав і за збірну країни. Більше того, він не міг бути не тільки гравцем, а й моральним лідером команди. Анастолій Сальников кілька разів порушував спортивний режим, а Микола Латиш, підміняючи зіграні один матч, міг у наступному грати з «опущеними рукавами». Команді ж потрібні гравці, на яких завжди можемо покладатися цілком.

— А ось питання від робітника заводу радіоприборів А. Зизулі: «Чи хотіли ви повернення до команди Сергія Ралюченка?»

— Після звільнення в запас із лав Радянської Армії Ралюченко приїхав до Кіровограда і повідомив, що одержав запрошення з донецького «Шахтаря»; радився з нами. Чи мали ми моральне пра-

во відмовляти Сергію? Ні. Перекомендували йому їхати до Донецька. Ралюченко сказав, що повернеться до «Зірки» за умови поганої акліматизації в «Шахтарі», але нині він там начебто закріпився в основному складі. Ми повинні цим гордитися.

— Чи правда, що нападаючим Андрієм Кончельським цікавиться Валерій Лобановський?

— Андрій уже дістав запрошення від київського «Динамо». Мені особисто довелося зустрітися з Валерієм Лобановським та Володимиром Вересевим і домовитись, аби форвард закінчив нинішній сезон у Кіровограді. Керівництво «Динамо» розуміючи складне становище «Зірки», погодилось.

— Болілики команди неспокоїть відсутність в її основному складі Калити, Димова, Черних, Литвинова, Крамаренка.

— Усі вони травмовані. Володимира Димова який добув тяжку травму в Рошино, було прооперовано. Головний бомбардир команди Михайло Калита вибув із гри до кінця сезону — у нього пошкоджено м'яз. А Валерій Черних, Сергій Литвинов та Володимир Крамаренко здобули важкі травми під час останнього виїзду. Усе це й стало головною причиною сиаду, який почався із середини другого кола. Молодь намагається замінити їх але ще бракує досвіду.

— Для «Зірки-87» характерні перепади не тільки від матчу до матчу, а й від тайму до тайму. В чому справа?

— Це викликано, в першу чергу, недоліками в загальнофізичній підготовці напочатку сезону. Наприклад, у швидкісно-силовому напрямі гравці майже не вдосконалювались. У розпал сезону надолужити це просто не можливо, адже ігри проходять із другого дня на третій. Ми дуже вдячні лікарю команди Миколі Івановичу Дроздову, який в прямому розумінні «чкалує» над кожним виступом чи травмованим гравцем. Але повторюю: форсувати подолання підготовчого періоду при такому складному календарі неможливо. Гравці — живі люди.

— Ви прийшли до команди, запросивши нових помічників. Читачі цікавлять ваша думка про їхню роботу.

— Начальник команди Олександр Аркадійович Гах прийшов до нас із посади голови спортивного клубу «Зірка». Він ніколи не втрачав зв'язків із командою, допомагав їй. Гах вплив бажання детальніше придивитися до футбольного господарства команди, налагодити виховну роботу. А тренера Віктора Івановича Квасова знайомили з болілими потреби немає. Він віддав свої найкращі часи кіровоградському футболу, давав найбільшу кількість голів у футболці «Зірки». Нині він передає майстерність не тільки юнім, а й досвідченим гравцям.

— Що ще заважає «Зірці» грати краще?

— Вже чимало років ведеться мова про занедбану базу команди. Чи може токар вдосконалювати свою майстерність без токарного верстата? А футболісти — без футбольного поля? Так ось, на базі його немає. Іноді проводимо тренування на стадіоні «Спартак», але там ми гості небажані. Футбольне поле стадіону «Зірка» ми маємо зберігати для матчів першості країни, адже в дощ на ньому не потренуєшся. Для порівняння скажу, що нині замість спортивної бази «Зірки» обладнана на рівні шістдесятих років, коли ще ми з Віктором Квасовим були гравцями.

— В обласному центрі діють дві футбольні школи, а їхніх вихованців у «Зірці» можна перерахувати на пальцях...

— Уточню, що футбольна школа «Зірки» створена лише чотири роки тому. Із найстаршими групами 1974 року народження працюють Віктор Крайченко та Віктор Іщенко, але з'явилися в основному складі «Зірки» ті можуть лише через чотири—п'ять років. Що стосується СДЮСШОР, то там справи не кращі. Це ще раз доводить необхідність якнайшвидшої реорганізації першості області. Адже допомоги від самих футбольних шкіл надто мало.

— Навіть у скрутні часи «Зірка» мала гравців-лідерів. Маю на увазі тих, хто підтримує молоді, підвищує загальний тонус. Хто ваші найближчі помічники нині?

— Юрій Колаковський, Валерій Самофалов, Леонід Федоров, Валерій Черних. Саме вони підтримують необхідний мікроклімат у колективі, хоча важко переносять невдачі й самі.

— На що розраховує «Зірка»? — таке питання адресує нам болілики з Олександрії О. Нестеренко.

— Не буду приховувати від олександрійців, що нині головне завдання команди — утриматись у другій лізі. Завдання, яке ще ніколи не стояло перед колективом. І я не хочу морочити голову прихильникам «Зірки» якимиись туманними цифрами про майбутні заплановані місяці, адже вони знаходяться у повній залежності від стану футбольного господарства Кіровоградщини. Перетнути смугу невдач можна лише за умови спільних зусиль не тільки футбольного колективу, а й спортивних, громадських і виробничих організацій, причетних до цієї справи. Завал, який створився в нашому футболі, необхідно розбирати всім...

А ще команда розраховує на підтримку своїх болілики. Тих, хто на трибуні не тільки під час перемог, а й під час поразок. Такі у «Зірці» були завжди. І футболісти, підчувши підтримку у скрутний час, повністю віддають себе боротьбі.

Розмову вів С. БОНДАРЕВ.

АХІЛЛЕСОВА П'ЯТА

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА СТОРІНКА

А ЯК У ВАС?

Запроваджуючи нову рубрику в «АП», сподіваємось мати багату пошту від наших читачів. Під цією рубрикою «АП» пропонуватиме передовий досвід. Вибачаємось заздалегідь, якщо десь такий уже є. Або ж подібний. Повідомте нам про це.

Операція «Автобус»

Дуже активно й ефективно проводять її працівники автостанції селища Новоархангельська. Ось один лише приклад. На станції постійно збирається чимало людей — в черги є кому вишикуватися. Особливо у вихідні: в суботу й неділю. Певно, це зроблено для того, аби не залишити без покупців невеличкий пристанційний ринок з груш, яблуками, вареною кукурудзою та іншими фруктами і городиною. Так думається тому, що пасажирів практично не можливо виключити додатковий рейс до обласного центру.

Приїждіти так було минулої неділі вранці й до вчора. Транзитні автобуси йшли переповнені, а черга біля каси довшала. Квитки у касі пропонувались не у вичині, а вибивались водіям і пода-

вались їм разом з відомістю. Так, водієві автобуса «Гайворон — Кіровоград» (№ 01-69 КДТ) касир вибила вісім квитків одразу.

— Це у вас так проходить операція «Автобус»? — запитали її нетерпеливі пасажирів.

— Чи воно вам потрібне? — відповіла касирка тим пасажиром рівно о 15.00 у серпні 23 числа.

Не всім навіть з квитками у тому автобусі вистачило місця. І хоч дехто з них й обурювався, але ж — їхали і мчали па-зустріч автобуси з черво-ними вивісками на капо-тах: «З 15 серпня по 15 вересня проходить операція «Автобус».

Шановні читачі! А як у вас проходить операція «Автобус»? Поділіться досвідом.

Бо серед будня

Кінотеатр «Комсомолець» в обласному центрі по-

годився запропонувати нам досвід демонстрування фільмів. Минулого вівторка 25 серпня останній сеанс (о 20.40) проходив у камерній обстановці. Анонс фільму «Дитячий майданчик» шматками показувався зовсім без звуку — щоб геть заінтригувати глядача.

Та коли почалося демонстрування основного фільму «Смолотия жінка бажає познайомитися», звук з'явився, але настільки приглушений, що глядачі аж витягали шиї, прагнучи наблизити свої вуха до екрана.

Як ми довідались — це повинна в шанованому кінотеатрі. Демонстрування з приглушеним звуком викликає тим, що людей на завтра чекає напружений робочий день, треба відпочити. Не забуваймо про це!

А як у вас?

Чекаємо повідомлень.

АДМІНІСТРАЦІЯ «АП».

Сатиричний словник

(Закінчення. Початок у «АП» за 18 липня).

- **Лежень** — власник автомобіля, який постійно його ремонтує.
- **Лікаринний листок** — посвідчення про відрядження на рибалку.
- **Льох** — домашній витверезник.
- **Медовий місяць** — тридцять днів відпочинку після розлучення.
- **Надлюдина** — другий пасажир на одне спальне місце в поїзді.
- **Накачка** — розрядка начальника і зарядка підлеглого.
- **Намилування шиї** — головомишка без шматуню.
- **Науково-дослідний інститут** — корабель науки на десять сидінь і тисячу спальних місць.
- **Нормувальник** — спеціаліст різати зарплату без ножа.
- **Південь** — місце, де командировані горять на роботі.
- **Русалка** — студентка з хвостом.
- **Торгіля** — сфера обслуговування, де працюють стоячи. Десь не посадять.

Олег СЕІН.

БАЙКА

ПОГЛЯД З НОРИ

— Усі його хвалять, усім воно любе, Усього живого, мовляв, джерело. Без сонця, кричати, на землі буде згуба, І світло воно, і ласкаве тепло. Від сонця ж я, друзі, не маю нічого. Нора у землі і — хоч гіше хай світ, Були б лиш комахи, і щоб не волого... На жаль, й серед нас є такі, як цей Кріт.

Віктор ВЛАСЮК.

м. Кіровоград.

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ

Детектив з кіноафіш

Чужі тут не ходять. Троє вийшли з лісу. Вліч перед різдом. Постріл. Постріл в тумані. Життя пройшло мимо. Мертві душі. Ніхто не хотів помирати. Невловимі мисники.

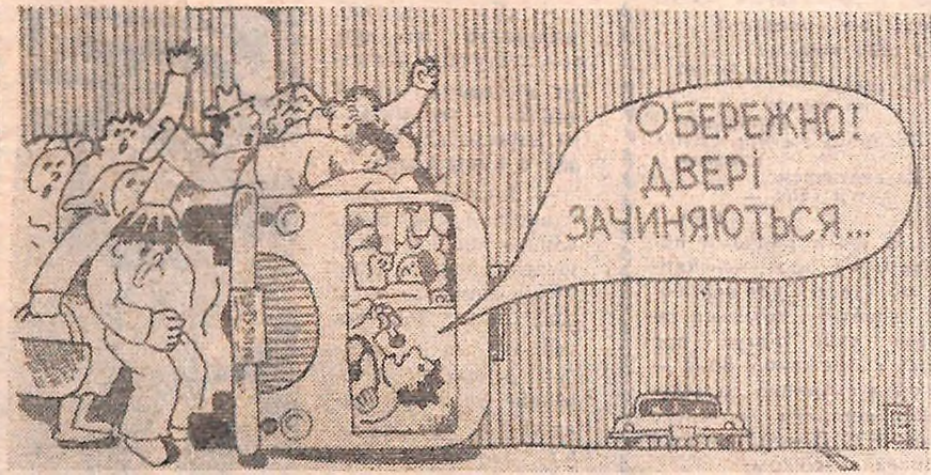
Тихе слідство. Слідство ведуть знатоки. По неправильному сліду. По сліду тигра. Нічний патруль. Стукайте в будь-які двері. Відчиніть, поліція.

Бродяга. Ідол. Хамелеон. Бий першим, Фреді. Удар, не удар. Втеча.

Підставний свідок. Багато лементу із нічого. Слідство триває. Справа Артамонових. Справа № 306. Петровка, 38. Капкан. Поїзд їде на Схід.

Добре сидимо. Як три мушкетери. Біля самого сильного моря. Знову не-язовимі. Над Тисою.

(Далі буде).

Без слів.

Мал. В. ГОРДИЧЕНКА.

У випуску «Ахиллесова п'ята» за 18 липня ц. р. через надгляд чергового підмайонка Е. Горохова («Неделя», № 27 за 1987 рік) було помилково надруковано прізвище О. Босого.

ТАКИЙ ДЕНЬ!

Підкаблучний, повернувшись з роботи, на-тиснув на кнопку дзвінка.

— Іду, іду! — почувся із-за дверей квартири мелодійний голос дружини. Відчинила двері. — Я тебе вже жду — не можу дождатися!

— У цей день, Мариночко, ти завжди ждеш мене з величким нетерпінням. Що там у тебе?

— Оце не знаю, як і сказати... Словом, Поплюйчиси з бази принесли імпортного костюмчика, а він якраз на мене. Забрати треба терміново, бо вже за ним прибіжить Криволапиха. Не костюм, а мрія!

— Мрія поета? — жартома запитав чоловік.

— Якого там поета —

моя і Поплюйчишина. Во-на аж коси на голові рве, що на неї костюм за-малый... Казала ж їй — сідаймо разом на дітву, аеробікою займатися тре-ба... А твоєї дружини те-пер тільки й потрібно, що якихось нещасних сто карбованців.

— Так-так... — Любий, здається ти хотів щось сказати? — Звичайно! Те, що саме сьогодні ти могла б і більше попросити... Сто карбованців — чи й не гроші!

— О, бачу ти в настрої! — зраділа дружина. — А мені якраз треба ще на модну косметику, ажурні панчішки, нові чобітки... А ти що, мабуть, добру премію одержав?

УСМІШКА

— Ні, просто я хочу взяти, які в тебе бажан-ня! — загадково про-мовив Підкаблучний.

Очі Марини засяяли зеленими вогниками. — Я знала, рано чи пізно так буде! Напевно... виграв у спортлото! І тепер у мене буде шубка, як у Криволапихи, і діамантові сережки, як у Поплюйчихи.

— А чи багато ти ви-грав?

— Я не виграв, та все одно... Мокрому, як то кажуть, дощ не страшний. Зараз можеш просити і навіть вимагати у мене все, що завгодно! — по-сміхнувся Підкаблучний. — Розумієш, люба моя, на-шому відділові зарплату даватимуть тільки завтра, Кіндрат АЗОРСЬКИЙ.

НЕ ЗМІГ

Ще в колгоспах так була — Що не рік, то й голова.

Обіцяв один дорогу До колгоспу «Перемога», Та не вистачило віяння, Бо не зміг «пробить» каміння.

Другий бив себе у груди — Дитсадок новий тут буде, Та не зміг побудувати, Збудував у місті хату.

Третій ставом «загорієся», Та не зміг, не вибрав місця, Й переніс палке горіння До району в управління.

Обіцяв іще й четвертий Обновити реманенти, Та не зміг — потрібні гроші, «Ляду» взяв собі хорошу.

П'ятий — клуб хотів, контору, Трогуари біля двору, Та не зміг. З ним будувати? Залишилися три хати.

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛА-ТА НА ПЕРІОДИЧНЕ ВИДАННЯ. НАСТУПНОГО РОКУ ВИ ЗНО-ВУ МАТИМЕТЕ ЗМОГУ ОТРИМУВАТИ СВОЮ ГАЗЕТУ

ЦІНА ВИДАННЯ НА РІК 2 КАРБОВАНЦІ 40 КОПІЮК.

Заст. редактора А. БЕЗТАКА.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА: 316050. МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; за-ступника редактора — 2-53-22; відпо-відального секретаря — 2-55-65; відділів: комуністичного виховання — 2-59-82; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректор-ської — 3-81-83.

Газета виходить у півторці, четвер, суботу. Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

ВК 03416.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 454. Тираж 59 600.